

Hirdetések

- Május 14.-én 1 órai kezdettel indul elsőáldozásra felkészítő tanfolyam a Szt. Istvánban. Érdeklődő szülők és gyermekek jelentkezzenek ekkor a Láni Teremben.
- Zsófia nővér fog hittan oktatást tartani a Láni teremben május 21.-én

Délután 2 órai kezdettel Zsófia nővér a felnőtt csoportnak tartja a szentségekről szóló lelki gyakorlatos előadását, ezúttal a házasság szentségéről.

- Április 29.-én, szombat délután 5:00 órai kezdettel, a 17-es Könyves Kálmán cserkészcsapat vacsorát rendez. A műsorral és tánczenével egybekötött vacsorát a Hollywood-i Magyar Református Egyháznál tartják meg. További információért forduljanak Latkóczy Lacihoz.
- Április 30.-án, vasárnap a Szentmise után k.b. 12:45 óra kezdettel a Szent István Egyesület gyulést tart a plébánián

Betegeink;

- Rácz Károly Szabó István
- Bános Magdi Vodnákné Turi Ildikó
- Iván Teri
- Kovács Ibolya Szuromi Anzelm atya
- Dr. Aaron Kheriaty Juhász Kató
- Szolga Bálint Redler Mária
- Gasztonyi Feri

Halottaink;

- Lantos Rezső Szuromi Carin
- Samay Attila Simko Terézia
- Nagy Lajosné Erzsébet Jancsó Gyula
- Szopkó Elenóra Tóth Csaba
- Sándor Valéria Zima Floriánné
- Samay Ildikó Shirley Snyder
- Dr. Solyom Lajosné Balogh Katharina
- Herczegfalvi Jolán Simon Mária
- Mohos Piroska

(Lk24,13-35) Az Emmauszba igyekvő tanítványok kiábrándultságát talán az értheti meg igazán, akit elhagyott a házastársa. Rá kellett jönnie, hogy hitvesét valójában nem ismerte! Életéből eltűnt a fény. A veszteség és elárulás fájdalma marcangolja. Talán Istent okolja életének tragédiájáért. A Jeruzsálemből Emmauszba távozókhöz hasonlóan, talán mi is már távozóban vagyunk az Egyháztól, vagy azt fontolgatjuk. Végül is az Emmauszba vezető úton egyre távolabb kerülünk Jeruzsálemtől, mely az egyik szentírási jelképe Krisztus Egyházának. Ezelőtt a két tanítvány meg volt győződve, hogy Jézus a Messiás – most már sajnos nem! Képes lenne-e a Messiás számárháton halálos csapdába sétálni? Életét minden harc nélkül feladni – még a letartóztatása ellen tett kardrántást is elítélni – hogy aztán az ember-kitalálta legkegyetlenebb halállal végezze? A két tanítvány többé nem tudta, mit gondoljon. Még a Jézus feltámadásának hiteles hírei sem állították helyre a hitüket, melyet Jézus tragédiája megingatott.

Mindannyiunk számára meg van írva egy Élet könyve. A Jézusé a Biblia. Mikor elmagyarázta, a két tanítvány számára tökéletesen érthetővé vált az Ő életének látszólag felfoghatatlan borzalma, a kereszthalál. A szívük lángra lobbant. Midőn Jézus megmagyarázza neked a te Életed könyvét, annak szomorú eseményei is tökéletes értelmet kapnak, mint a szétesett házasságod, testi fogyatékosod, a gyermekeid rendetlen életvitele, szellemi betegséged, egy családtag váratlan halála, vagy a saját halálos betegséged. Még a magad okozta bajok – mint egy mélyen megbánt magzatelhajtás vagy házastársi hűtlenség – is valahogy érthetővé válnak. Szomorúságod örömmé változik!

A tanítványok tévelygését elsősorban a hitük hiányossága okozta. Elképzelt Messiásuk, győztes hadi hódító lenne, aki szolgálai félelmet váltana ki, míg Jézust tiszteletteljes félelem övezte. „A bölcsesség kezdete az Úr félelme” (Zs111,10) – szolgálai félelem ez! A tökéletes bölcsesség azonban tiszteletteljes félelem! A következő adoma ügyesen szemlélteti a különbséget: Egy kisfiú betévedt a YMCA női öltözőjébe. A helyiségben hirtelen sikoltozás támadt, és a hölgyek törölközőket felkapva leplezték magukat. A fiúcska elcsodálkozott: „Mi a baj? Hát nem láttak még kisfiút?” Ő ugyanis azt hitte, hogy a nők félelme szolgálai, pedig valójában tiszteletteljes volt. Ők nem attól féltek, hogy a fiúcska bántja majd őket. Minden megfontolást nélkülöző kapkodásuk a kisfiú ártatlanságát igyekezett megóvni. Amikor mi – tiszteletteljes félelmünkben – fontolgatás nélkül vagyunk képesek elkerülni, hogy az Urat megbántsuk, akkor a hitünk már teljessé vált a tökéletes szeretet által. Meglepő és vicces, hogy a gyermek és a felnőtt milyen másképpen látja ugyanazt a helyzetet. Milyen másképpen látja a kétféle félelem ugyanazt a világot! Ahol a szolgálai félelem tragédiát lát, ott a tiszteletteljes szeretet áldást talál. Ámen.

English / 2017 Easter 03A

(Lk24:13-35) “How did it come to this?” thought the disciples as they journeyed to Emmaus. Someone whose spouse has left them for another probably understands their disillusionment. You thought you knew him or her. Now you know differently. The light of your life has gone. You’re left with the double agony of loss and betrayal. Sometimes even God seems responsible for this tragedy. Like the disciples in today’s gospel, you too may be taking, or contemplating, a trip away from the Church. After all, the road to Emmaus led away from Jerusalem – a biblical symbol for Christ’s Church. The disciples had once thought Jesus was the Messiah. Now, however, they thought otherwise. Would the Messiah ride a donkey into a death trap? Would he give up without a fight – even rebuking swordplay aimed at preventing His arrest – only to die the worst death ever invented by human cruelty? These disciples no longer knew what to think. Even credible reports of Jesus’ resurrection couldn’t bolster their faith undermined by the tragedy Jesus had endured.

For each of us there is a Book of Life written before our birth. Jesus’ is the Bible. When He explained it to the disciples, the seemingly incomprehensible tragedy of His life, the crucifixion, suddenly made perfect sense. Their hearts burned within them. When Jesus explains your Book of Life to you, the tragedy in your life will also make perfect sense – whether a shattered marriage, some handicap, your children’s wayward lives, mental illness, an untimely death in the family, or your own terminal illness. Even tragedies of our own making, like a deeply regretted abortion or marital infidelity, will somehow make sense! Your sorrow will turn to joy!

The disciples strayed because their faith was incomplete. Their imagined Messiah was an awesome military conqueror who evoked servile fear, but Jesus wants to be feared out of reverential love. “The beginning of wisdom is fear of the Lord.” (Ps111:10) – servile fear. But wisdom’s perfection is reverential fear! The following anecdote aptly illustrates the difference: A little boy wandered into the women’s locker room at the YMCA. Suddenly, the room burst into shrieks, with ladies grabbing towels and running for cover. “What’s the matter?” he said in amazement, “Haven’t you ever seen a little boy before?” He imagined the women’s fear was servile, when it was actually reverential. They weren’t afraid he would harm them. Although their reaction preceded deliberation, their fear was not to offend against his innocence. When our reverential fear of offending God

becomes so automatic that it too precedes deliberation, then our faith will have been completed by perfect love. What is startling – even funny – is how differently child and adult see the same situation. How differently the two fears see the same world! Where servile fear sees tragedy, reverential love sees a blessing! Amen!